

Arrest

nr. 180 422 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenote S.A. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenote wordt bij arrest nr. 180 421 van 9 januari 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeed werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 54 036 van 3 januari 2011 omdat zij geen enkel begin van bewijs van haar identiteit voorlegt en haar vluchtaanleiding uit Jordanië (met name haar ongeoorloofde relatie en daaruit voortgekomen zwangerschap) volstrekt ongeloofwaardig is. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen bij gebrek aan nieuwe elementen.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag nog steeds steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name haar problemen met haar extremistische familie omwille van haar ongeoorloofde relatie, en voegt daaraan toe dat zij vreest dat haar dochter, hier in België geboren, er besneden zal worden.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van haar vorige asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook haar vrees dat haar dochter er besneden zal worden maakt zijn niet aannemelijk gelet op het feit dat (i) verzoekster en haar beweerde echtgenoot gekant zijn tegen besnijdenis, (ii) zij gedurende haar eerste asielaanvraag op geen enkel moment gewag gemaakt heeft van dit gegeven, (iii) zij niet weet hoe de Jordaanse autoriteiten tegenover vrouwenbesnijdenis staan en of er een wet bestaat die vrouwenbesnijdenis verbiedt in Jordanië, temeer daar besnijdenissen in Jordanië slechts bij een zeer beperkte groep gebeurt.

4.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in haar asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster nog steeds geen bewijs van identiteit, nationaliteit en afkomst bijbrengt. Nochtans werd haar reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag op gewezen dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de procedure. In zijn arrest nr. 54 036 van 3 januari 2011 oordeelde de Raad vervolgens als volgt: “Verzoekers stellen beiden in het bezit te zijn geweest van een Jordaans paspoort (verklaring DVZ, adm. doss. stuk 16 en 19) zodat kan verwacht worden dat, zelfs indien de smokkelaar de paspoorten niet teruggaf, zij een ander begin van bewijs van hun identiteit kunnen voorleggen. Dit klemt des te meer nu blijkt dat verzoekers, volgens hun verklaringen, een traditioneel huwelijk afsloten in België (verklaring DVZ, adm. doss., stuk 16 en 19) en zij nog in het bezit zijn van minstens een identiteitskaart (gehoor CGVS, 16 august 2010 stuk 5 en 6, p. 2). Verzoekers hun houding wijst op een gebrek aan medewerking.”

4.2.3. In de mate verzoekster verwijst naar haar besnijdenis om aan te tonen dat haar familie conservatief is, stelt de Raad vast dat dit alleen maar het oordeel van de Raad bevestigt waar deze in het kader van haar eerste asielaanvraag het volgende geoordeeld heeft: “Gelet op verzoeksters verklaringen dat zij uit een streng gezin komt en in de gaten werd gehouden en de Palestijns-Jordaanse context waarbij een ongehuwd meisje die zwanger wordt een schande is voor de familie en riskeert

vermoord te worden door haar familie, wordt het relaas finaal ondergraven door de vaststelling dat zij nog drie maanden zouden hebben nagedacht, te weten tot 15 oktober 2009, om te vluchten naar Syrië, en zelfs wachtten tot de familie van verzoekster de zwangerschap ontdekte alvorens hals over kop met een taxi naar Syrië te vluchten. De Raad is van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het opgediste relaas en dat dit ook blijkt uit het feit dat verzoeksters niet aantonen dat zij hier in België zouden zijn gehuwd." Verzoekster toont heden overigens nog steeds niet aan dat zij hier in België gehuwd is met S.H..

Zo verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten, alwaar zij schromelijk in gebreke blijft gelet op haar gebrek aan medewerking om enig begin van bewijs bij te brengen ter staving van haar identiteit, afkomst en huwelijk met S.H..

4.2.4. Wat betreft de vrees van verzoekster dat haar dochter besneden zal worden in Jordanië, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar vrees dat haar dochtertje bij terugkeer naar Jordanië het slachtoffer zal worden van genitale verminking.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch haar echtgenoot gedurende haar eerste asielaanvraag, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal, enige melding gemaakt hebben van dit gegeven, niettegenstaande ze toen al op het punt stond een kind te krijgen. Ook naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag meldde zij noch haar echtgenoot deze vrees ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster verweer dat het een mentaliteitsverandering vergt om kinderen als volwaardig te aanzien, met eigen problemen en een eigen identiteit, overtuigt de Raad geenszins. Verzoeksters echtgenoot etaleert immers een duidelijk afkeurende mening ten opzichte van (vrouwen)besnijdenis en stelt reeds in Jordanië gekant te zijn geweest tegen deze praktijk. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster en haar echtgenoot, indien zij werkelijk deze vrees koesteren, hiervan reeds van in het begin melding hadden gemaakt. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster wachtte echter tot in juni 2014, ruim drie jaar na de geboorte van hun dochter, meer bepaald tot het moment dat zij daadwerkelijk zou worden gerepatriëerd naar Jordanië, om dit risico in te roepen naar aanleiding van een derde asielaanvraag. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, strookt dit gedrag niet met de beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van verzoekster en ten aanzien van haar dochter.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar echtgenoot, als ouders, een besnijdenis van hun dochter niet zouden kunnen verhinderen. Zoals reeds hoger gesteld, etaleert verzoeksters echtgenoot een duidelijk afkeurende mening ten opzichte van (vrouwen)besnijdenis en stelt reeds in Jordanië gekant te zijn geweest tegen deze praktijk. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt overigens dat besnijdenissen in Jordanië slechts bij een zeer beperkte groep gebeurt. Waar verzoekster verwijst naar een Wikipedia pagina waarin te lezen valt dat in het zuiden van Jordanië vrouwenbesnijdenis voorkomt en dit bij stammen afkomstig uit Gaza en Beer Sheba, en het onmogelijk is om als lid van deze stam aan de druk van besnijdenis te ontkomen, wijst de Raad er op dat gezien verzoekster haar herkomst niet aantoonde, zij evenmin aannemelijk maakt

te behoren van één van deze twee stammen. Dezelfde opmerking geldt voor de argumentatie van verzoekster waarin zij opnieuw verwijst naar haar stam ter verklaring voor het feit dat zij niet op de hoogte is van de wetgeving rond besnijdenis.

4.2.5. Waar verzoekster verwijst naar informatie aangaande de algemene situatie voor Palestijnen in Jordanië, wijst de Raad er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster toont dit niet in concreto aan. De algemene situatie in Jordanië is niet van aard om te besluiten dat elke Palestijn een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet met andere woorden steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond.

4.2.6. In de mate verzoekster voorhoudt dat zij niet kan terugkeren naar Jordanië aangezien er voor haar in België geboren kinderen geen reisdocument kan afgeleverd worden en zij niet als Palestijnse vluchtelingen worden toegelaten, gaan verzoekers er vooreerst aan voorbij dat de bestreden beslissing een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, en dat geen uitspraak wordt gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoekster opwerpt dat de Jordaanse overheid aan haar kinderen geen reisdocumenten kan afleveren daar de kinderen over Belgische reisdocumenten kan beschikken. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de Jordaanse autoriteiten minderjarige kinderen van een Palestijnse met een Jordaans paspoort de toegang tot het Jordaanse grondgebied zouden weigeren.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te bemoeilijken of te verhinderen doch enkel inhoudt dat verzoekster wordt geweigerd van de vluchtelingenstatus en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Het doel van de asielpcedure is immers enkel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De Raad benadrukt te dezen nog dat verzoekster gebruik kan maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

4.2.7. In de mate verzoekster voorhoudt dat er geen rekening gehouden werd met het belang van haar kinderen, benadrukt de Raad dat verzoekster in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Jordanië moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit voorgaande is gebleken dat verzoekster hier niet in geslaagd is daar geen geloof wordt gehecht aan haar vrees dat haar dochttertje bij terugkeer naar Jordanië het slachtoffer zal worden van genitale verminking. Waar verzoekster verwijst naar de erbarmelijke situatie voor kinderen in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Jordanië, maakt zij niet aannemelijk dat zij en haar kinderen, gelet op het feit dat zij haar identiteit, nationaliteit en afkomst niet aantoont, daar in een vergelijkbare situatie zullen terechtkomen. De Raad wijst er bovendien op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het

niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

4.2.8. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij en haar echtgenoot geen documenten hebben. Zij heeft enkel een attest getoond waaruit blijkt dat zij ingeschreven is bij de UNRWA aangezien zij Palestijnse vluchtelingen zijn uit Jordanië. Zij wijst er op dat dat hun kinderen geboren zijn in België en geen nationaliteit hebben omdat verzoekende partij en haar echtgenoot geen documenten kunnen voorleggen. Voorts wijst verzoekende partij er op dat zij uit een conservatieve familie komt die vasthoudt aan de tradities waaronder vrouwenbesnijdenis. Verzoekende partij licht toe dat ook zij het slachtoffer is geworden van besnijdenis en vreest dat dit het lot is van haar dochter indien zij zouden moeten terugkeren naar Jordanië. Verzoekende partij wijst er op dat zij ook in het verleden

verteld heeft dat zij uit een conservatieve familie komt en dat haar verklaringen dienaangaande correct zijn. Verzoekende partij wijst er op dat in Jordanië besnijdenis gebruikelijk is in bepaalde gemeenschappen/stammen zoals haar familie, en dat het onmogelijk zou zijn om zich te onttrekken aan de besnijdenis. Verzoekende partij stelt dat zij het slachtoffer is geworden van genderspecifieke vervolging en dat zij zelf niet voldoende kennis had om deze vervolging naar voor te brengen tijdens haar vorige asielaanvraag.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij nog steeds volhardt geen documenten te kunnen voorleggen, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 54 036 van 3 januari 2011 waarin hieromtrent als volgt geoordeeld werd: "Verzoekers stellen beiden in het bezit te zijn geweest van een Jordaanse paspoort (verklaring DVZ, adm. doss. stuk 16 en 19) zodat kan verwacht worden dat, zelfs indien de smokkelaar de paspoorten niet teruggaf, zij een ander begin van bewijs van hun identiteit kunnen voorleggen. Dit klemt des te meer nu blijkt dat verzoekers, volgens hun verklaringen, een traditioneel huwelijk afsloten in België (verklaring DVZ, adm. doss., stuk 16 en 19) en zij nog in het bezit zijn van minstens een identiteitskaart (gehoor CGVS, 16 august 2010 stuk 5 en 6, p. 2). Verzoekers hun houding wijst op een gebrek aan medewerking."

Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekende partij geen concrete tegenargumenten bij die hier een ander licht op werpen. De opmerking van verzoekende partij dat haar kinderen geen nationaliteit hebben omdat zij en haar echtgenoot geen documenten kunnen voorleggen, kan gelet op de vaststelling dat zij minstens in het bezit moet zijn van een identiteitskaart, moeilijk nog ernstig genomen worden. Verzoekende partij blijft weigeren mee te werken aan de asielprocedure daar zij nog steeds geen bewijs van identiteit, nationaliteit en afkomst bijbrengt. Nochtans werd haar reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag op gewezen dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in de procedure. Het attest waaruit blijkt dat zij ingeschreven is bij de UNRWA, kan niet als een identiteitsdocument beschouwd worden. Dit attest bevat immers geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoekende partij wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat haar relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan de Raad de identiteit van verzoekende partij niet als bewezen beschouwen enkel op basis van haar verklaringen en het attest afkomstig van UNRWA. De Raad herneemt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekende partij moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Wat betreft de vrees van verzoekende partij dat haar dochter besneden zal worden in Jordanië, herneemt de Raad dat verzoekende partij noch haar echtgenoot gedurende haar eerste asielaanvraag, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal, enige melding gemaakt hebben van dit gegeven, niettegenstaande ze toen al op het punt stond een kind te krijgen. Ook naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag meldde zij noch haar echtgenoot deze vrees ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het verweer van verzoekende partij dat zij zelf niet voldoende kennis had om deze vervolging naar voor te brengen tijdens haar vorige asielaanvraag, overtuigt de Raad niet. Verzoeksters echtgenoot etaleert immers een duidelijk afkeurende mening ten opzichte van (vrouwen)besnijdenis en stelt reeds in Jordanië gekant te zijn geweest tegen deze praktijk. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij en haar echtgenoot, indien zij werkelijk deze vrees koesteren, hiervan reeds van in het begin melding hadden gemaakt. Verzoekende partij wachtte echter tot in juni 2014, ruim drie jaar na de geboorte van hun dochter, meer bepaald tot het moment dat zij daadwerkelijk zou worden gerepatriëerd naar Jordanië, om dit risico in te roepen naar aanleiding van een derde asielaanvraag. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, strookt dit gedrag niet met de beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van verzoekende partij en ten aanzien van haar dochter. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoekende partij, nu haar asielrelaas in het kader van haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig is bevonden, zij het in het kader van haar huidige asielaanvraag over een andere boeg probeert te gooien teneinde alsnog een geldige verblijfstitel te verkrijgen en zo haar verblijf hier in België te bestendigen.

Bovendien stelt de Raad vast dat, ofschoon zij uit een conservatieve familie zou komen, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij en haar echtgenoot, als ouders, een besnijdenis van hun dochter niet zouden kunnen verhinderen in Jordanië. Zoals reeds hoger gesteld, etaleert haar echtgenoot een duidelijk afkeurende mening ten opzichte van (vrouwen)besnijdenis en stelt reeds in Jordanië gekant te zijn geweest tegen deze praktijk. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt bovendien dat besnijdenissen in Jordanië slechts bij een zeer beperkte groep gebeurt. Waar verzoekende partij stelt dat in Jordanië besnijdenis gebruikelijk is in bepaalde gemeenschappen/stammen zoals haar familie, wijst de Raad er op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vrouwenbesnijdenis voorkomt in een beperkte regio in Zuid-Jordanië (rond Aqaba), en de traditie ingevoerd werd door (onder andere) stammen afkomstig uit Bani Sinai, Beer-Sheva of Gaza. Gelet op de zeer beperkte verspreiding van vrouwenbesnijdenis in Jordanië zowel geografisch als etnisch, en de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner vrouwenbesnijdenis afkeuren, maakt zij niet aannemelijk dat haar dochter omwille van de voorgehouden conservatieve familie van verzoekende partij het risico loopt op besnijdenis.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië."

Derhalve toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS